

Edith Liebermann semmi kis élete

PRÓZA - LXVII. évfolyam, 32. szám, 2023. augusztus 11.

Ami megmaradt belső katedrálisban, az a Lövölde téri nyilvános vizelde látványa. A bádogbarokk szélek, a fradizöld festés. Gizike, a vécésnéni. A tér színpadszerűségének bája, az atomfizikus-képző távlati képe. Messzeringó világ. A vészkorszak utáni felszabadulásakor anyát, aki tizennégy volt, azért nem erőszakolta meg az orosz, mert hevesen menstruált. Gyenisz Ivanovics otthagya hát anyát erősen megtépett ruhában a szénhalom tetején a pincében megerőszkolatlanul, ám alaposan meggyalázva. Edith tűnődött utóbb, a bakfis anyja combján elmaszatolódott vér és szén színekombinációja tette-e anarchistává? Anyja húszévesen szülte, mikor apja, a KTSZ-be kényszerített cipész, volt suszterájtulaj, Liebermann Gusztáv már ötven fölött járt.

Edith korai emlékei között lebegett egy régi kép, a hajdani poros műhely és üzlet felkeresése, nem sokkal az emigráció előtt, de már a temetés után. Szülei a Rajk-perről beszéltek és egy esti színdarabról, ő valamiért, gyermeki fantázia, Tito marsall bekeretezett egyénruhás fekete-fehér portréját látta a falra a délutáni fénysugárban. Úgy nézett ki, mint egy török tábornok a népiértés előestéjén. Gusztipapát szívelégtelenség vitte el november elején egy szovjet belövés nyomán kialakult ijedelemben, anyja fogta a kislányt, batyu, teherautó, meg sem állt a klosterneuburgi menekülttáborig. Kereste a bécsi rokonokat, nem talált senkit.